

Sloupy víry – Soudce a Obhájce

Scény posledního soudu zdobí stěny tolika kostelů většinou vyvolávají hrůzu. Nemohlo to být jinak, když od středověku křesťanská zbožnost vnímala druhý Kristův příchod jako hrůzyplný Den Hněvu. „Ten den, den hněvu, promění celý svět v popel“ zaznívá v sekvenci *Dies irae* ve mši za zemřelé.

Na velké nástěnné malbě v Sixtinské kapli je centrální postavou Kristus, který zvednutou rukou odmítá, odsuzuje a posílá do pekla všechny, kteří si nezaslouží spásu. Na první plán se tak dostává trestající spravedlnost.

Ale pravdu o druhém Kristově příchodu nemůže ovládnout strach. Důležitější musí zůstat naděje. Pokud po tomto okamžiku netoužíme a nečekáme na něj s radostí, znamená to, že jsme ztratili důležitý prvek křesťanského poslání.

První křesťane se modlili slovy *Marana tha – Přijď, Pane Ježíši!* Umíme se dnes modlit stejně? Jaký postoj v nás tato myšlenka vyvolává: vede k větší zodpovědnosti za náš život nebo pouze provokuje skeptický úsměv?

Poslední věta vyznání víry věnovaná Kristu říká, že On „přijde soudit živé a mrtvé“. Předchozí věty mluvily o tom, co se už stalo, tato je zaměřena na budoucnost. Přináší odpověď na náš neklid a nejistotu, když se díváme na dějiny světa a vidíme v něm tolik zla. Kristovo království pořád vede válku s mocí zla, ale o výsledku tohoto boje už je rozhodnuto. Zlo nemá budoucnost, bude odsouzeno a zničeno. Všechny plody Kristova vítězství se ukážou v den jeho druhého příchodu. Taková je naděje, která se rodí z víry.

Jak si můžeme tento den představit? Je to vůbec možné? Nový zákon říká, že Ježíš přijde ve své slávě, shromáždí kolem sebe všechny národy a při veřejném soudu každému dá podle jeho skutků. Naplní se Boží království a nastane všeobecné zmrtvýchvstání. Bude to Kristovo vítězství nade všemi jeho nepřáteli.

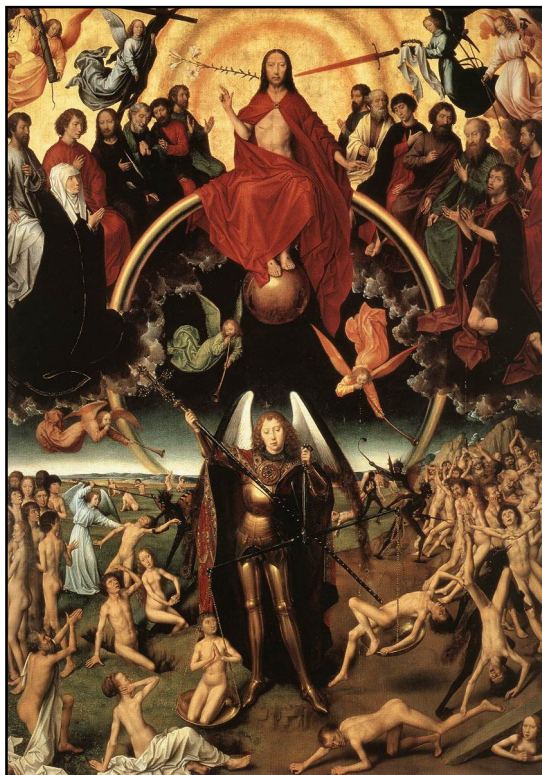
Konečná proměna obejmě celý viditelný a hmotný svět, který bude obnovený a zdokonalený a člověk se vrátí k přátelství s Bohem. „On jim setře každou slzu z očí; nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože, co dříve bylo, pomínulo“ (Zj 21,4). Biblické texty nám nepřinášejí ani popis této události, ani žádné datum, kdy to všechno nastane. Boží slovo nás vyzývá k tomu, abychom se už teď - a to kvůli budoucím událostem - správně rozhodli: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy ten čas přijde“ (Mk 13,33).

Člověk může podlehnout iluzi, že všechno záleží jenom na něm a že on sám je schopný si stvořit ráj na zemi. Pořád věří snům o pokroku a plné harmonii vývoje. Jak takové utopie končí je nejlépe vidět například v Osvětlení nebo na prázdném náměstí na místě, kde kdysi stálo newyorské obchodní centrum. Omezování lidské naděje do hranic krátkodobého úspěchu, vyhrané sázky nebo malé životní stabilizace, ve své podstatě není člověka důstojné a vede k jeho ponížení. Víra zve k odvážnému nahlédnutí za obzor dočasného a viditelného. Historie člověka se naplní v jiné dimenzi, až za hranicemi dějin. Toto naplnění nebude dílem lidského rozumu, ale ovocem Boží pravdy a lásky, milosrdenství a spravedlnosti.

Druhý příchod Páně není žádný laciný happy end. Bude to chvíle pravdy, když navždy dobro bude odděleno od zla, kdy dobro konečně zvítězí a zlo bude odsouzeno.

Všechno to neznámá, že křesťan se nemá zapojit do snahy o lepší dočasný svět. Kardinál J. Ratzinger psal o tom, že křesťané ví, že jednou budou dávat zprávu ze svého správcovství na tomto světě. Místo pro zodpovědnost je pouze tam, kde existuje někdo, kdo se na ni zeptá. Pravda víry o posledním soudu nám říká, že je někdo, kdo se nás na náš život zeptá a nebude možné se tomu vyhnout...

Kdyby pravda o posledním soudu sloužila jen jako vyhrožování trestem, byla by pouze karikaturou toho, čemu věříme. Zpráva o druhém příchodu Krista – Soudce je nadále skutečně Dobrou Zprávou, evangeliem, a nemůže být zbavena naděje a radosti. Ten, který přichází, volá: „Nic se neboj. Já jsem První a Poslední, Živý“ (Zj 1,17).

ThDr. Tomasz Jaklewicz